

ZOMBOR és VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGH MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.
Néptanítóknak egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1.50.
Egyes szám ára 10 kr.

Felelős szerkesztő:

Dr. Molnár Gyula.

Megjelenik hetenkint kétszer: **vasárnap és csütörtökön.**

Szerkesztőség: Gromon- és Zrinyi-utca sarkán.

Kiadóhivatal: Csendes-utca OLÁH-féle ház.

Színház, kritika és közönség.

E lapok színi kritikáját a szomszéd lap immár másod ízben kritizálja meg vezércikkében, elmondván róla, hogy ok nélkül szidja a zombori színházi közönséget, érdeklől bírálja a szintársulatot melynek egyes tagjait érdemtelül földicséri, — hogy ingyen-jegye van. -- sat. sat.

Ez a dolog azért történt — úgy látszik. — mert az illető urak nincsenek azzal tisztában, hogy milyen viszony van a színház, a kritika és a közönség között.

A mi a színházat illeti, az nálunk, hol a színiügy a legnagyobb mérvű gyámolítást igényel, valóságos közhely, melynek készséggel engedjük át lapunk hasábjait, ki-szorítottván általa olykor aktuális jellegű más közleményt, törekedvén arra, hogy a közönség érdeklődését irányában mindig ébren tartsuk. Közügy lévén, jogában áll mindenkinek, a ki arra hivatást érez, hozzászólni, s elmondani fölötté pro és contra véleményét.

A kritikai rovat, melyben ex offio foglalkozunk a színházzal, — ép oly jogosult rovata lapunknak, mint a tárcza-rovat. Ezzel azt akarjuk mondani, hogy ez már a mi lapunk szorosán vett belügye, mely fölött kritikát gyakorolni más lapban annyit jelent, mint kritikát mondani a tárcza, a vezércikk, a hírek stb. rovatok fölött.

Nem mondjuk, hogy ezt tenni nem áll valakinek jogában; teheti, mert elvégre ez is a közönség ítélőszéke elé tartozik, de nem chic, nem illő, mint az egy nem illő valaki ruhája szabását kritizálgatni.

A „Zombor és Vidéke” kritikai rovata nem monopolium annak, s nincs megírva sehoh, hogy a mi ott megjelenik, az törvény, mely szent és sérthetetlen, s a mint jogában áll bárkinek, nem hinni el azt, a mit a kritikus ott elmond, épúgy jogában áll ahelyett mást, jobbat írni. Ha a „Zombor és Vidéke” színikritikusa

nem tud föladatának megfelelni, s olyat ír, a mi sérti a közönség műzilsét, vagy nem felel meg a tényeknek, az nagy baj a „Zombor és Vidékére” nézve, de nem értjük, mért fáj e miatt a Bácskának a feje?

Hiszen nem tilthatjuk meg a tisztelt szomszédnak, hogy akár a tárcza-cikkeink, vagy novelláink fölött vezércikkessen, elmondván azokról is, hogy neki nem tetszenek. De hogy tisztába legyen a szomszéd e nagyfonságának vélt ténykedésével, mi erre vonatkozólag, mint kritikai rovatunk fölötti vezércikkeire is csak azt válaszolhatjuk, hogy nagyon sajnáljuk, ha neki azok a rovatok nem tetszenek, de egyebet nem tehetünk, mint hogy ajánljuk neki, hogy hát ne olvassa el.

Igy van ez minden lap bármely rovatával. Iténi, itélhet azok fölött a n. é. közönség, melynek kedvéért az a rovat megírtatik. S minden lap oda törekszik, hogy rovatait jól és érdekesen töltsse be. De ha ez nem sikerül. — bizonyára nem buzdul föl az olvasó közönség, hogy legott vezércikket írjon arról, mikép a „Jerikói Tároगतó” rossz verseket közöl. Hanem a rosszul szerkesztett lapnak elfogynak az előfizetői. Azért tehát jó volna, ha a tisztelt szomszéd egy kis irodalmi chiere tenne szert, s nem foglalkoznék olyan dolgokkal, melyekhez magyaráz szólvá neki semmi köze. Kísérje figyelemmel az ő „lajbzsurnálját” a „Nemzet”-et s lássa be, hogy az soha se fogja más lapok rovatait megbírálni s kritikát gyakorolni a kritika fölött, hanem elmondja az ő nézetét s a közönségre bizza azután, hogy igazat adjon neki, vagy vetélytársának.

A tisztelt szomszéd szintén tart kritikai rovatot. Beszélje ki magát ott szíve szerint. Ha azután az ő kritikai igazságosok, — nyugodjék meg abban, hogy a közönség azt olvassa szívesen.

Azt mondhatná valaki, hogy ezekről a primitív dol-

gokról nekünk se volt érdemes vezércikket írni. S ez igaz! Csakhogy nekünk színikritikusunkkal szemben kötelességeink is vannak. Ott a szomszéd vezércikk-kritikái oly oldalról támadják, melyről nem védheti magát. Azt mondják ezek a vezércikk, hogy érdekelt, s hogy az ingyen-jegy kedvéért dicsér, vagy ócsárol. Szóval, hogy nem meggyőződése az, a mit ír. Erre vonatkozólag legyen szabad a szomszédot fölvilágosítani.

A „Zombor és Vidéke” színi kritikusa tisztelet-jegyét a lap szerkesztőségétől kapja, s nincs oka azért sem a szintársulat igazgatójának, sem a városi tanácsnak, mely az ingyen-jegy kiadását a lapok részére szerződésszerűleg kiköti, — lekötelezettjévé lenni. Semmi dolga nincs annak — a tisztelet-jegy természetével. Minden lap színi kritikusa tiszteletjegyet élvez, sőt fölébe még honorariumot is kap kritikáért. De arról se kell kritikusunknak tudomással birni, vajjon az ő jegye, mely rá nézve, tiszteletjegy, nincse a szerkesztőség részéről az egész színi évadra megfizetve? Egészen irrelevans dolog rá nézve, hogy ad-e a színingazgató vagy se tisztelet-jegy, mert ő bizonyára minden körülmények között élvezni kritikusi előjogait.

S mi következik abból, hogy a színi kritikus ingyen jár színházba?

Semmi esetre se az, hogy e miatt a „B—” vezércikket írjon?

Régi bevett szokás ez, melyről csak a bornirtság mondhatja azt, hogy „bér a jó kritika fejében.” Nagyon alacsony nézpont az tisztelt szomszéd, és nem méltó egy kormányparti hivatalos organumhoz. — Ezzel csak saját gondolkodása kiesinyes és gyerekes voltát árulja el.

Van egy komoly vádja is a szomszédnak, mely ha való volna, nemcsak a kritikust, de magát a lapot is suttaná, s ez az, hogy a kritikus a helyi közönséget illette

A „Zombor és Vidéke” tárczája.

Első találkozáskor.

Melletted áltám, néztelek,
S te néztél engemet,
Ki írja le, mily érzelem
Tölté el keblemet?

Azon tünődém, hogy te most
Miről gondolkodol? . . .
Akartam szólni, s nem lelké
Eszmé, tárgyat, schol.

Bár nem voltunk magunk, de épp
Nem nézett senki ránk:
Beszélhettünk vón' oly sokat . . .
S mindketten hallgatánk.

Csongor.

A verandán.

— Ugyan mi felett tud oly mélyen elgondolkozni Béla bácsi?

— Semmi felett, kedves hugom, épen semmi felett, hanem ez már nálam egészen szokássá vált.

— Pedig én egy szeretném, ha mindig beszélgetne.

— Hja, hugoskám, alhoz vig, derült kedély kell.

— Hát Béla bácsinak nines derült kedélye?

— Nines bizony.

— És miért nines?

— Ismered a csillagokat?

— A leány ínt róá, hogy ismeri.

— Nézd, mily különbözök odafent a csillagok! Pedig azok az égből ragyognak le hozzánk. Mondják, hogy a mennyország is fent van az égtben. Egyik mily vígan, elevenen lobogtatja a tüzet, míg a másik haldtokló fényben van. Ily halovány fényű már az én életem jövője. Miért is volnék hát jó kedvű?

Szemeit a leány busan szegi a csillagokra. Miért is nem ragyognak azok mind egyenlő fényvel?

— Nézd — folytató Béla — e leszakadt falevelet. El kell hagy-

nia a törzsét, mely neki létet adott. Mi lesz belőle? Összeszorgodik, nines a mi fenntartása, a szellő elfújja messzire. Egyedül állók én is rokonok, barátok nélkül s kitéve folyton a sors szélesyes játékának. Ma itt, holnap amott, ki tudja hol, fogok megállapodni?

A leány elkéri Béla kezéből a falevelet.

— Nézd e pieziny kis rovat, mily vígan repked itt körülöt-tünk, csapkodja apró szárnyait, mind örövend a világsógnak! Ez minden öröme. Nem tudja miből lett, mivé lesz, nem gondolkozik, élvezi a jelent, s nem érez soha lelki fájdalmat. Tudod-e mit tesz az, lelkiileg szenvedni?

A leány szomoruan és rísztvéveleg legelteté szemeit az ifjú arczonásán és hallgat.

Oly különösen tünik fel a veranda tulsó felén állók előtt a két elborult, bánatos arc, hogy a leány mamája mintegy megilletődve kérdi fenhangon férjétől:

— Ugyan miről társaloghatnak olyan komolyan azok a gyerekek?

— Ha jól hallom: bogarásznak.

— Emlékszik-e rám? — Kérdé kis szünet után a leány — mikor még oly kis leány voltam. Akkor is Béla bácsinak hitvam.

— Emlékezem. Hogyne emlékezném! Szép tüzes szemű leány voltál már akkor is, de még sem oly szép és erlagadó, mint most.

— Mennyi mindenféle játékra tanított!

— Szerettelek az ólemben tartogatni, pedig mindig szétku-száltad a nyakkendőmet.

— Ha akkor szétkuszáltam, ime most megigazítom, mert bizony szó a mi szó, de kissé hanyagult van megköve. Szabad?

— Hogyne volna! Csak szedd rendbe kedves hugoskám.

A leány hozzáfog a nyekkedő igazgatásához, miállat Béla a puha kis kacsók villanyos érintésére néhányszor mélyen felsóhajt.

— Jól megszorgisdt leányom! — kiált a papa a sarokból. — Megkínodá, a miért oly ritkán jó hozzánk.

— Ugye papám, így ni?

— Pajkossan húzza a nyakkendő két végét, mintha nagy erejébe kerülne.

— Tudod-e Béla, hogy atyád és mi titeket gyermekkorotok-ban egymásnak szántunk?

— Tudom.

A leány fölig elpirul, — alig bírja megkötni a nyakkendőt, — Tudom! De nem akarom vele ijeszgetni a hugoskámát, Ime, most is már ki van egészen hozva a sodrából.

A leány részegzei villogó szemeit az ifjura, mintha mondani szeretné: Korántsem a félelem okozza zavaromat.

— Gyermek, hozzátok ki a pipámat!

— Megyek!

— De már azért én megyek, hugoskám, — szól föl helyéből felpattanva az ifju, — mert én meg is tudom tőnni és a fidióbuszt divatosan ráhelyezni.

— Mért nem engedi nekem kizozni? Hiszen ugy is hiában megy! Abban a sötétségben nem találja meg.

— Majd megkeresem.

Az ifju sokáig marad. — Már volóban kétkedni lehet, azon, hogy rákádognak. A leány szörtőlődni kezd:

— Megmondtam, ugye? Elkeresgelhet ott még sokáig! Mi-ért is szaladt el oly hamar!? En már rég kihoztam volna.

Lassan közeledek az ajtó felé.

— Hol van Béla bácsi?

— Itt vagyok, nem találom a gyújtót.

— Lásza, lásza, nekem kell azt is megkeresnem.

— Hol tartjátok, merre?

— Megvan már, jőjön közelebb, itt állok az ajtóban.

— Hozd ide.

— Igen ám de . . . . .

— Miesoda de? Hát nem bírsz közelebb jönni?

— Félek!

— Ne nevettesd ki magadat, mitől félsz?

— Béla bácsitól!

— Tölem? Ne tréfájl, mert csakugyan megijesztetek. Miért félsz tölem?

— Megesókol.

— Hiszen meg tudlak én esókolni odakint is ha épen akar-lak. Miért bánatánlak ide bent? Csak jőj bátran, hugoskám. Szükségem van a gyújtóra.

— Igazán nem bánó?

— Marci legyenek, ha csak egy ujjal is érintelek.

A leány, kezében a gyufatartóval, beoson a szobába, de ugy ő, mint Béla elfeledik a gyufát elviszer is élrántani, teljes sötétség-ben maradnak, csakis fénylő szemeik világít hasznáják a keresésre, mi oly sokáig tart, hogy a verandán álló családapa dohánnyástre áhítózó torkát kezdi köszörlüni, majd beküli a keresőkhöz.

— Készen lesztek már valahára azzal a töltött pipával?

— Már készen vagyok! — ugrik ki a szobából a fiatal ember,

volna oly támadásokkal, melyekre már tisztességes hangon reflektálni se lehetne. Visszautasítjuk ezt a vádat.

Kritikusunk nem támadja egy helyi közönséget, s arra sem joga — sem oka nincs, de miért is támadná oly modorban?

Mi czélja lehetne annak?

Kritikusunk nem támadja a páholybérők közönséget, hanem a páholyárakat, és ha valakit támadnia kelene, úgy ez azon kikk, mely a páholyokat a nagy közönség orra elől potom áron elkapkodja, még mielőtt híre járna annak, hogy szintársulat lesz-e, nem-e?

Támadása nem sértő, nem durva, hanem igazságos.

Célja nemes: a színügy felvirágzására vezet.

Tudvalevő dolog, hogy Zomborban ugyszólván egy publikum van, s ez csak páholyba akar járni. — máshová nem megy. Örövendünk kell e fölött, mert ez csak bizonyítéka közönségünk műpártolása s gazdagságának. Igen ám, de ez a páholyközönség urat játszik s kevesebbet fizet érte, mint a zártszékberlő. Egyszerű a dolog. Számítsa ki a szomszéd.

Egy páholy ára a bérlőnek 3 frt. Egy páholyba beülnek 4—5-en. Ha ez a 4—5 ember a zártszékre menne, mely szerinte nem oly nobilis hely, mint a páholy, akkor fizetne 4—5 frtot, vagy a 3-ik, 4-ik sorban 3 frt 20 kr.—4 frtot. — Hát hol itt az arány?

Ime ez okból támadja kritikuskunk a közönség egy részét, s nem is azokat, a kik a kínálózó jó alkalmat megragadták s gyorsan páholyt szereztek, hanem azt a „színügyi bizottságot“, a mely a színügy érdekében nem tudja a páholy előnyeit kiaknázni, — nem tudja, vagy nem akarja, mert ő maga az a páholyberlő.

Tisztelet azoknak, a kiket nem illet, — de ha azok is megorroltak, a kiket illet, — akkor — akkor — — ne írjon azért a „B—a“ vezércikket, mert az, a mi a „Z és V“ színrovatóban foglaltatik — az nem tartozik rá, hanem a „Z és V.“ közönségére, a mely közönség azért olvassa a „Z és V“-t, mert nem óhajta olvasni a „B-á“-t, miként megfordítva is így áll a dolog.

Béke velünk!

Ennyit tartottunk szükségesnek színi kritikuskunk elégtételül elmondani.

A szerk.

Megyei s helyi hírek.

* **A szelencsei választók** f. hó 4-én városi biz. tagok Dömötör Pál kir. trvszéki bíró — mint halljuk — kinevezett zomb. járásbíró, népszerű költő választották meg, a felsővárosban Bittermann Nándor győzött Frateriesivés Béla ellen. E hírhez a szomszéd sárgalapu azt a kommentárt fűzi, hogy e lap szerkesztői hetekkel ezelőtt önmagát protegálta a szelencsei választók

kezében hozva a kívánt szerkezetet. Nem tudom, nem-e keményre tömten egy kissé? Nagyon apró volt az a kocskás dohány.

— Csak add ide öcsém! Elszívom én ugy is. Hanem nini... ugy érzem... te nem dohánynyal tömted meg ezt a pipát.

— Hát mivel?
 — Az anyjukomnak a leveles való száritott tésztájával.
 — No én ugyan megjártam.

— Hát leány, így mutatand meg Bélának a dohánytartót?
 Ezért mentél be te is? Ezért vitted utána a gyujtót? de hol is vagy hát? Hiszen nem is látak sehol? Miért maradtál egyedül a sötét szobában?

— Ki akarom nyitni az ablakot, meleg van idebent.
 — Hát hiszen eleget szellőzik az ajtórol. Csak jój ki szaporán. Most jut eszembe, hogy van nekem dohányom itt az asztal-fübe. Meg kéne keresni. De már kívül is setétedni kezd. Hozd ki a gyufatartót!

— Viszem már. Meggyujtsak egy szálát?
 — Majd én! Mit adsz nekem ide a kezembe. Hiszen ez nem a gyufatartó, hanem a gombostűdoboz. No mondthatom, hogy szépen kiszolgáljálak az embert! Menj anyukom hozd ki a nagy lámpát, legalább látnak egy kissé a világnál.

— Ne még édes atyám!
 — Ugyan miért?

— Mert olyan kellemes a félhomály.
 — Igen, igen a hűgömmek igaza van. Ez a félhomály oly jó, olyan bátorító.

— Mire kell öcsémnek a bátorítás. Bántja itt valaki?
 — Nem, de mikor oly különös... magam sem tudom, hogy miként is kezdjen?

— A Béla bácsi az imént a sötétben megkérte a kezemet.

— Igen, és én azt most ismétlem.
 — Ugy? Hát azért tréfáljálak meg engem az imént tésztával, meg gombostűvel, hogy örömebb belegegyezzek? Már most azért sem, amig...

— Hogyan atyám?
 — Megtagadná, amig...

— Igen, megtagadom mindaddig, amig csak kényelmesen rá nem gyujtottam!

— Mama, mama! Jőjjen csak hamar azzal a lámpással!!
 Madarassy László.

előtt jelölt, de ugy járt, mint az anakdotabeli Dolli, a kinek azt mondta a mamája: „állj egyenesen Dél felé, hadd lássa az orvos úr, milyen görbe vagy.“ A kik a sárgalapu eme közleményét olvassák, azok sziveskedjenek egyuttal a Zombor és Vidéke mult hó 4-iki számának első híreit is elolvasni, s meggyőződést szerezni arról, hogy a sárgalapu rágalmat szór e lap szerkesztőjére, mert az nemesak hogy önmagát nem protegálta saját lapjában, de így buzdította a szelencseket: „Valóban a szelencseiek csak kötelességet teljesítenek, ha meggyőnk csak szölvöttét, a népszerű költőt s a bírói kar egyik kiváló tagját választják meg a városi bizottságba, a hol ő bizonyára megállja helyét.“ Ha ez egyértelmű az önmagát protegálással, akkor a sárgalapu is tud iródmáni tisztességet. — Az igazság kedvéért kijelentjük, hogy hettelek ez előtt Kandler József helyb. iparos s 6 társa megjelent e lap szerkesztőjének lakásán, s fölolvá társai nevében, hogy fogadják el a szelencsei városnegyvedben megürlt városi biz. tagjelöltséget. Akkor még természetesen szó sem volt Dömötör Pálról, legalább e lap szerkesztője nem tudta, hogy ellenében a kormánypart ő fogja felteletni. Minthogy pedig dr. Molnár Gyula sem nem kereste, sem nem óhajta megválasztását, de egy városi biz. tag megválasztását össze nem tévesztette az országos politikával, s éppen nem akart személyben mérkőzni a helyb. muszáj kormányfórtal, emel fogva kivéte azt az udvariassági akaszt, hogy a neki fölajánlott jelöltséget elfogadta — egyáltalán lépést nem tett megválasztása iránt s lapjában egyébként említést se tett a dolgrol. De még többet mondunk emel. E lap szerkesztője készséggel engedte át Dömötör Pálnak, mint nála méltóbbnak, a megürlt városi bizottsági tagságot, s őszinte örömmel üdvözlöi őt, mint megválasztott városi tagot. Kénytelenek vagyunk tehát a sárgalapu rágalmát insinuaióját visszautasítani s tiltakozni az ellen mintha e lapban dr. Molnár Gyula önmagát protegálta volna. A mi azt illet, hogy a szelencsei választók tünételeg maradtak távol a választási urnától. — annak mi egyéb magyarázatot nem adhatunk mint — hogy ők helyesen interpretálták a „Z és V.“ mult számának első híret s az abban foglalt buzdítással szemben e lapok szerkesztőjét visszaléptnek tekintették.

* **Átértes.** Spitzer Anna kisasszony, Spitzer Benő bajai szeszgyártólajdonos kedves leánya, a mint értesítnek, kedden az izraelita vallásról a róm. káth. hitre tért, hogy e hó 27-én Vest lovag temesvári gyárgyázgatóval az oltár elő léphessen. A kereszt-szüli tisztelet Drescher Ede, a bajai polgármester neje teljesítette.

* **Új szivarok és cigarették.** A jövő évben — mint hírlik — számos új fajta szivar és cigarettát kerül eladásra. A cigarettáknak nálunk egészen új fajtaikat fogja képezni az amerikai gyártmány, havanna-dohányból. Ezek között oly drága fajtaiknak is lesznek, hogy egy cigarettát 15 kr. lesz.

* **Bács-Bodrogh megye** törvényhatósági bizottsága f. december hó 18-án vasárnap fogja megtartani 4-ik évnegyedes közgyűlést.

* **Az ág. evang. híveknek** tudomásul adatik, hogy december 11-én délelőtt 10 órakor az e czétra kibérelt helyiségben isteni tisztelet fog tartatni, melyre a t. hívek ezennel meghívatnak. Gallé Emil s. k. egyházi felügyelő. Korossy Emil ág. ev. lelkes.

* **A kulai sörház megvétele** tárgyában a miniszteriumtól a következő leirat érkezett: 11988. — 1887. szám. — A nagyméltóságú m. kir. Pénzügyminiszteriumnak f. évi november hó 23-án 61902 sz. a kelt magas intézménye folytán értesítettek a folyamodók, hogy a magas miniszterium részéről a kulai sörház és az azzal kapcsolatos sörmérés jogának az ajánlatban foglalt feltételek mellett való megvásárlását, a közösek anyagi érdekének szempontjából kivanatosnak nem tartja. főleg azért, mert ha folyamodók kéréme elfogadhatnák, ez által az érdekelt közösek több éven át való solidaritással vállalnának, melyet pedig, a magas miniszterium, a közösek jó fellogott érdekében mellőzendőnek tart. — Emel fogva a vételajánlatot a magas miniszterium elfogadhatnák nem talált és a Rácz György kulai földbíróknak elnöke alatt megalakult vevesoport vételajánlat, épen ez egyes közösek érdekében szempontjából elutasítani melőztattott. Szegeden, 1887. évi november hó 26-án. Marselban kir. tanácsos, jószágigazgató. — Rácz György földbíróknak Kulán.

* **Hymen.** Városi Károly, a ferencesatorna műalmi vállalat igazgatója szombaton d. u. 4 órakor vezető oltárhoz a kedves Györgyovanszky Etelka k. a-t, Gy. Györgyovanszky György helybeli kir. törvénykezési bíró leányát. Násznapok lesznek; a menyasszony részéről Reitter Nándor helybeli ügyvéd, a vőlegény részéről Radimeczky Ferencz topolyai jegyző.

* **Agyongázolta a kocsit.** Bostnyák, helybeli szabó mester, a mint a hétfői bajai országos vásárról hazafelé tartott, utközben besett a kocsiról, a kerékek fején mentek keresztül s oly súlyos sérüléseket okoztak, hogy mire hazért vele a kocsit már haldoklott s egy óra után ki is szenvedett.

* **Prielle Cornelia** a nemzeti színház műsorának váratlan megváltoztatása miatt, lemondott zombori vendégszerepléséről. — Az igazgatóság legközelebb egy híres operetteprimadonnát fog vendégszerepeltetni.

* **Andrássy Mihálynak**, színházunk népszerű és kitűnő tagjának jutalomjátéka hétfőn lesz. A „Czigányt“ adja.

* **Palics halászlát** jogát árverés útján bérbeadták. Nemesak szabadkai, hanem dnai és tiszaí halászlók is árvereztek. Az érdeklődés roppant nagy volt. Kis és nagy Palics halászlát joga 2000 frt kiküldtási ár mellett fokontunk egész 10,200 frt. a Ludasó és mellék részei pedig 600 frtől 2035 frtig emelkedett és leütett. Kis és nagy Palics bérülje Faragó János martonosi lakos, a Ludasó és mellék részére Czviun Antal, szabadkai lakos. Ez utóbbi bírta a város területén levő összes halászlátot 2000 frt.

* **Párba.** Egyik szabadkai lap szerint, a főváros egyik vívőterében h. hó elején kard-párba folyt le Pataki Emil szabadkai és Nagy Gábor szegedi joggalhatók között, melyben Nagy Gábor mellén súlyos, míg Pataki Emil job. könyökön jelentékeny vágást kapott. A párbaora okot a szabadkai politikai viszonyok feletti heves öszszelakozás adott.

* **A bajai városi tanács** elrendelte, hogy az ottani színház-terembe a légszűrővizsgálat sürgösen bevezetéssek.

* **Megszökött rab.** Kovacsics Mladen, zombori illetőségű, 5 évi fegyházra ítélt rab kinek ögye meg a kir. táblánál van föllérlálás alatt, tegnap, e hó 7-ik reggel megszökött. Nem az első eset ez már Zomborban. A legveszedelmesebb foglyokkal végeztek mindenféle dolgot, s ily alkalommal az őrzet nem valami szigorú. A mai eset is ennek következménye. A veszedelmes betörővel piszra ment egy ör. hogy bevásároljon (mert az örök nálunk nagy rak, ők bevásárolnak, a rab meg hazaviszi a megvett piaci czikket) s míg a fegyveres ör dőliskuragatott, a deliquens szépen kerekelt odott. — Ker esik, de nehezen jutnak nyomába.

* **Eladó állambirtokok.** Az ez év folyamán eladásra szánt állambirtokok hosszú sorozatában bácskai részletek is találunk. Nevezetesen eladatik a Pettau-pusztai nagybérlet (96 036 frt becseríték) s az ottidő-hetedik sz. nagybérletek (10,380 frt, 86,690 frt közti becserítékek), ugyszintén az ösovelei tagosított föld, melynek 239,606 forint a becserítéke.

* **A telokönyvi** rendeletek ideiglenes módosítása és pótlása fölött tanácskozó értekel az évi decz. 3-ku Teleszky István államtitkár ehölkötte alatt tartott ülésén, melyben a pénzügyminiszterium is képviselve volt, az 1886: XXIX. t. cz. 76. §-ának 1. és 4. pontjai alapján kiböcsátandó rendelet tervezetét tárgyalta, mely szerint (1. pont) a telokönyvi betétek szerkesztése után a lejegyzési kérvényekhez a kataszteri térkép lejtékének alkalmazásával készített vázrajzok mellékelendők, és a mely szerint (4. pont) a betétek szerkesztése után elrendelt tulajdonjogi bekelezés esetében a jogörve emelkedett végzés az adóköteles személyben bekevezett változás bejegyzése czéljából és pedig le s hozzájegyzés esetében a vázrajzok egyutt az adókataszter nyilvánításra hivatatóságának megküldendő, s hatóság utóbbi esetben a vázrajzzal vett használat után vizsküldeni és a betétek A. lapja 5. rovatának kiföltése, illetöleg kiigazítása végett azt is közölni kötelez, hogy az eldarolt föltöket jóvedelmé az új részletek közt mikép osztottat fel. — Az a kérdés, vajjon a lejegyzési kérvény azért, mert a becsatolt vázrajz a kataszteri térkép lejtékének meg nem felel, a rangsorozat feljegyzésével vagy a nélkül utasítások-e vissza: rögöben maradt. Ellenben megállapodás jött létre a tekintetben, hogy a vázrajznak telokönyvszerint kellök a rendeletben meghatározottan, továbbá, hogy a kataszteri hatóság a vázrajzot, mely hozza az idézett 4 pont értelmében átküldték, egy topographiai szempontból, mint az eldarolt részre eső alapon tekintetben helyesbíteni, a telokönyvi hatóság pedig ez tárgyat a törzgat helyesbítést az A. lapon kiütnéti és a B. lapon bejegyzést tartozik.

* **Áthelyezés.** A m. kir. igazságügyminiszter, Schueh Pál szabály kir. járásbírósi végrehajtót a szászakbányai kir. járásbírósihoz helyezte át.

* **A szüdhány vándoruton.** A „B. H.“ közli a következő anekdota szerü kis történetet: Mióta Tisza Kálmán lerombolta a dohányszök szerelmének legszebb illúzióját, azóta a szüdhány csak szebbébi dohányszökök diszkrét ölében, ösöktől örökölt esaládi pipatörök rejtékében meri lehajteni földzött fejét. Pedig, hogy mennyire megérdemli a figyelmet, bizonyítja az, hogy meg a kis Jézus is pártfogásába vette. Legalább a Bácskában megtörtént a minap az a nagy eset, hogy szüdhányt találtak a kis Jézusnál. Így történt az eset: Közeledvén a karácsonyi időszak, három gyulafalvai ember elindult a betlehemen, a szomszédok fákul jámbor mulattatására. Baján egyebek között szemügyre vették a betlehemet a finúneok is, s az ő ármányos szemük észrevette, hogy nemesak a jászol és a napkeleti bölesek vannak abban a betlehemben, hanem szüdhány is. A szüdhány persze elkopoztat, a jámbor betlehemeseket pedig letartozatták.

* **Az Achilles** sport-egylet 1888. évi január 22-én koresolyversenyekkel egybekötött nemzetközi és országos jégünnepélyt rendez Palioson a következő programmal: I. fölvonulás. II. Jégvaspárvasverseny. III. Sikverseny. IV. akadályverseny. V. Sikverseny. VI. Gátverseny. VII. Küzdelem a vándorserlegért. Koresolvaseny 10 a. m. fölvonásra. Nyit. verseny. Díjak: az első kúdelem alkalmával az elsőnek Achilles-jelöltség, ezüst érem és tiszteletdíj (300 frt értékben), másodiknak ezüst érem, harmadiknak bronzérem a második kúdelemnél az első Achilles ezim, aranyérem (200 forint értékben) és a vándor serlegét nyeri (500 frt értékben), a második ezüst, a harmadik bronzérem nyeri. Második küzdelem. Vado: VIII. Sikverseny. IX. Jégvitorlás verseny. Nevezési hatánap 1888. január hó 1. déli 12 óra. Mindezen versenynek az Achilles sportegylet általános és részletes versenyszabályai irányadók. Tét 10 frt. bírást 5 frt. Jelentkezések elfogadhatnak Mathkovich Miklós versenyzettségi titkár unál Szabadkán.

* **Egy meggyilkolt** holtestre bukkantak e hó 3-án a baja-bikityi országúton. A Bikityről Baára érkező utasok hírl hozták ugyanis, hogy az országút árkaiban egy férfi meggyilkolt holteste fekszik, mire Bauer bajai alkápitány, Stájer vizsgáló bíró és dr. Ladányi rendörorvos azonnal a helyszínére siettek, hol borzasztó látvány tárult szemök elé. A holtest fölé része teljesen meg volt nyázva, úgy hogy személyleírását annál kevésbé lehetett eszközölni, mert egy felső-magyarországi postáállomások tartalmazó jegyzéken és egy írón kívül a holtestnél semmit sem találtak, mílöl kiletét meg lehetett volna állapítani. A hullá mellett egy nagy kés volt a földre szúrva, melylyel a gyilkosok az áldozat nyakát átmetszettek. Balkezén szürke kötött keztyű, öltözéke szürke kabát és barna kocsás nadrág, lábdeleje hiányzott, lába azonban tiszta fehér volt. A mellkas alatt a bőr felvázva, a mellről, aczról és fejeéről lehúzza találatot, a hús — a nyakat kivéve — érintetlen volt, de a lehúzott bőrt nem találtak meg. A hullától mintegy 40 lépésnyire kemény fekete kalap, egy jobb kézre való szürke kötött keztyű és ezen tárgyakról 10 lépésre egy fehér zsebkendő burkolt kődarab feködt, mely véres volt és melylyel a meggyilkolt hithetöleg védte magát. A gyilkosság színhelyétől a város felé három vértöcsa találatot. A holtestet a bajai városi kórházba szállították és a gyilkos vagy gyilkosok kézrekerítésére a legmesszebb ment intézkedéseket megtették.

* **Magyar gymnastikusok Olaszországban.** A pápa jubileumára meg vasparipások is ellátogattak Romába Veremes Lajos szabadkai bajnok vezetése alatt. Most már hazafelé tartanak valamennyien. E hó 1-én indultak el Rómából a „Societa Pro Patria“ tagjainak kíséretében. Az út Frascatin, Albacin, Vallettrin (35 km.) Anagnin, Ferentinon vezetett Aquinoba (62 km.). Az utak elörszának, és az idő kedvező, öránkint átlag 21 km. sebességgel haladtak.

Bánk-bán.

Sombath, december 3.

A címszerepet Dombay adta, eleinte hidegen és kissé hadarva, de később neki melegebb és nemes pat-hosszal szavalt. Különösen a 4. felvonásban, a királynő megöletése előtt jelenete aratott nagy tetszést és megör-demelt tapstot.

Szentessy Ilon, mint királyné, fejedelmi alakot és alakítást nyújtott.

Kövi mint Petur-bán megfelelő hévvel játszott; csak kissé kevesebbet kellett volna pattogatnia a szótagokat.

Tibore szerepében Mihálkát tüntető taps jutalmazta, és méltán.

Palotay nagy fába vágta a fejszéjét — és nem tört bele. Ottó, tekintettel arra, hogy ő még kezdő, hogy a nagy szerepet rövid időn belül kellett megtanulni és hogy ily fontos szerep még nem volt kezében elég jól adta. Igyekezete dícséretes.

Rakoczay helyesen játszott Biberach szerepét. Kitapsolták.

A közönség nagyon szépen töltötte meg a padsorokat. Diákság különösen sok volt, ismét biztonságát adva nemes izlésének.

*

Peleskel nótárius.

Vasárnap, december 4.

E régi jó bohózat szép számú vasárnapi közönség mulatott el. Szinte vendég szereplés számba ment Csige fellépte, oly régen nem hallottuk már esengő hangját.

*

Csókon szerzett vőlegény.

Hétfő, december 5-én

Némethy Gizella jutalomjátékát talán anyagilag sem rosszul, de erkölcsileg nagyon szépen sikerült. Ezen Pál-mai Ilka testére irt carabban alkalma nyílt magát mint kedves soubrette minden oldalról bemutatni. Szép koszo-rút kapott belépténél és zajos tapsvihar kísérte játékát mindvégig.

*

Francillon.

Kedden, december 6.

Az ismétlés kissé gyengébben ment, mint az első előadás. Közönség meg épen feltűnően csekély számmal jelent meg.*)

Dr. Pataj Sándor.

*) Talán sikerült a „Zombor és Vidéke” mai kritikájának elég száraznak lenni, hogy ne mindig csak róla és Bismarkról írjanak vezérezkiket.

VÁROSI SZÍNHÁZ.

1887. december hó 8-án csütörtökön.

BUZAVIRÁG.

Eredeti népszínmű dalokkal 3 felvonásban. Irtá: Derék Antal, Zenéjét: Serly Gusztáv. (Rend.: Kövi.)

SZEMÉLYEK:

Törzsök Dani	—	—	—	Mezey
Magda	—	—	—	Behuminé
Ferkó	—	—	—	Csige
Balázs apó	—	—	—	Andrássy
Lidi	—	—	—	Némethy Gizella
Regulus Máté	—	—	—	Palotay
Esztí	—	—	—	Fehérvári Mari
Panni	—	—	—	Angyal Ilus
Sébök Pál	—	—	—	Sió
Lilla	—	—	—	Dombayné
Cenci	—	—	—	Lángfalvi Ilonka
Bögözi Nagy Péter	—	—	—	Baksay
Pista	—	—	—	Mihálka
Virág Kálmán	—	—	—	Dombay
Bojtor Kata	—	—	—	Szentessy Ilona
Gariba Titusz	—	—	—	Fehérvári

Kezdete 7 órakor.

CSARNOK.

Költemények. *)

I.

Dalomban nem irtam...

Dalomban nem irtam

Még le a nevedet;

Annak a szivemben

Adok én csak helyet.

Hogy téged szeretlek,

Minek mondjam én meg —

Hogyha a te szíved

Nem sugja meg néked.

II.

Temetés.

Vitték a mennyasszonyt tegnap esküvőre,

Esküvőről viszik most a temetőbe.

*) Mutatóul szerzőnek legközelebb megjelenő kötetéül.

Kék kocsija elé négy fehér ló fogva,
Még az a négy ló is oly nehezen vonja.

Sok hinto robot a koporsó nyomában,
Tegnap még vígasság, hennök ma már gyász van.

Az egyik hintóban ül az édes anyja,
„Lásd apja, mit tettél!” mindig azt zokogja.

A másik hintóban ül az édes apja,
„Mért nem adtam annak!” szüntelen azt hajtja.

Harmadik hintóban ül a vőlegény;
Csak egy árva könnyes-copp sínesen a szemébe’.

Gyalog megy egy ifju, alig bírja lába,
Meg is siratja őt, megis hal utána.

Sió Ferencz.

Sz. Prielle Cornélia.

— Színpadi tanulmány. —

Irtá: Rakoczeay Pál.

Egy név, melynek említésekor fantáziánkat gazdagdnak, tollan-kat szegénynek érezzük.

Ha fölép, annak, a ki még soha sem látta, úgy tetszik, mint-ha rég ideje ismerne; annak, ki nem először látja: mint-ha most ismerkednének meg először művészetével.

E sajátságos jelenség titka abban áll, hogy Prielle Cornelia soha sem szorított csupán arra, hogy azt bámulassa, amit a muzsától kapott, hanem folyton dolgozik: tehát folytonosan halad. Ezért új ő minden felléptekor; ő csak megállapított művészi elveiben ismétli önmagát: kivétel mindig öde képelemre vall. Ebben van díeső múltjának titka. A művészet ama ritka kegyenczeinek egyike ő, kiket a genius szelészék pillanatában gyermetséggel és érettséggel tüntet ki egyszerre. Első fellépte őt oly fenomenális volt, mint a milyen viruló ma alkotásainak minden részlete. Már pályája kezdetén komoly tartalmat rejtettek bájai és örök ifjúság lét juttalma.

Egyéniségének az érdelem s a szellem egyiránt fővonása. Művészetében pedig az illetet mindig tervszerűség, tanulmány támogatja. Sok kezdő színésznő, ki pályátára, nem agódiók annyit egy-egy szerepe kivétel, nem érzi úgy tehetsége korlátait és korántsem tart annyira az elbizottság vádjától, mint Prielle Cornélia, ki minden szakmában mesterük.

De nemcsak társuóinek mestere, oktatója, hanem az egész modern magyar színészet is.

Nemesak tolmácsolja, elmondja bizonyos hévvel szerepe szavait, hanem újja terenti. A miben más színészek- és színésznőknél mindent kimerítettünk, pl. a hang, alak, benső hév és kellem élvezésében, az nála mind csupán mint eszköz válik tényezővé.

Eszre sem igen vesszük, hogy behizog, gyöngéd (mezosop-rán) hangjával, mely tömör is, mennyire elbájol bennünket, miatt arra figyeltünk, miéde új, a szerepétl magából ki nem olvasható pontokkal s minő jellemzőségeit lép meg mozzanatról mozzanatra. Mert ő a művészi teremtés azon fokán áll, hogy — mint pl. a festő — genie-je részére bizonyos, a történelem vagy irodalom által adott téma nem mint minta, hanem egyszerűen mint feldolgozandó tárgy létezik; Prielle Cornelia is a művészet értelmében bírtokába éji szerepét. Saját képzetéből új lelki indítékokkal, motívumokkal látja el azt s az író által nyújtott tárgynak saját jellemzőségeit adván, a szerepet többé nem régi alakjában, hanem minikailag és hangsúlyban átalakított eszmény gyánánt mutatja be a nézőnek.

A színészet részére annyiban nagybecsű tanulság jöteka, hogy ő érzelmein éppen úgy tud uralkodni, mint a hogy magát azoknak átengedni képes. Ezért szerepöké igen nagy; sokkal nagyobb, mint, azon — tán ünnepelebb társuóké, kik mindig csak subiectivitásukat ismétlik s ha a szerep helyenkint nem talál ahhoz, azonnal kapkodókká, határozatlanokká válnak. Az érzéseket éppen úgy tudja nyíltan kifejezni, mint azokat elpalástolni vagy affektálni. Igazán érzeni csak úgy tud, mint az érzelmet tetetni. Ép oly gyöngéd és naiv tud lenni, mint hajthatatlan vagy kérkedő. Kizárólag jó vagy gonosz tud lenni és azt a jellemet is, mely e két tulajdon közt ingadozik s hol egyik, hol másiknak a színebe öltözik; a espadárságot utólrhetetlenül ábrázolja.

Eddigi Cleopatránk csak kísérletek ahhoz képest, melyet Prielle tudna megteremteni. És valljuk meg, az a kitűnő, sőt nagy művésznőnek, ki Cleopatrát játsza, a szerep kaezér jelenetében őt utánozza. Ez eléggé magyarázható körülmény arra nézve, mily vázása van Prielle eszegecsének, mely a jökedv, gúny, bizelgés, bökölés, fitymálás, unalom, becsülés, megvetés változatait szíven a csillogótól a homályosig, szürkétől, időpórnak a nyomatékolótól a madár esieseregésig egyaránt bírja. Ha kell, nem kevésbé igénytelen, mint imponáló; uriasan tartózkodó és a kiesapongásig túltolt.

Elég néhány főbb szerepére gondolnunk, hogy az imént mondottakat igazoljuk; ha ugyan annak, ki őt csak egyszer is látta, ily igazolásra szüksége van.

A szenvedő Monteigné („Alfonz úr”), a hön-érző anyja; a sima, eselszövő Lady Tartuffe, kitől Jagó színészei annyit tanulhatnának; az affektáló, karrikizott Trundúzia („Aesopus”); a víg Revil hercegnő („A hol unatkozunk”); a bájos, jóságos lelkű, tehetlenségében kedves Anna királynő („Egy pohár víz”); az ábrándos, tragikus lelkületű Rózi („Czigány”); a könnyelmű, de szeretetreméltó Riz asszony („Csacska nők”); a nagyzó Fouchambault-né; a bogyeskedő Sperita („Csalhatatlan”); Delila, a szép cigyó; a „Proletárok” közönséges, szeláhmás Szedevari Kamillája, a „Rang és mód” Erzsókja, ez az áldott szívű, de makacs és furfangos, paraszatosan fészelt polgárasszony, — szóval annyi megannyiféle alakja e nagy művésznőnek, vajon nem egymástól eltűnt jellemképek-e, melyekben csak a gondos kivétel, a képzelem, igazság és — a mi Priellenek kiváltsága — az izlés mutatkozik ösz-szetartó közös eszmeként? . . . Tehetsége az emberi kedély minden helyzetét tárgyává teszi s a szaloni, idilli, polgári vigjáték,

drama és tragédia műfajában (ez utóbbiban igazgatói elmulasztot-ták alkotóképességét foglalkoztatni) egyforma könnyűséggel végzi feladatát.

Van egy újabb szerepe, mely egymaga alkalmas arra, hogy sokoldalúságát bemutassa. Ez Cora a „47-ik ezikk”-ben. E színmű sokkal jelentékenyebb, mint a minőnek a színműgyártás mai árjában, mely mindent elsodor s épen a legkönnyűbb ezikket tartja fenn legtovább, gondolnók. A szerelem, özös helyzetei annyira schema szerint köszülnek manapság, annyira egymástól (és nem az életből) tanulják az írók, hogy darabjaikban ritkán emelkedik ki egy-egy újszerű, az egész dráman uralkodó jellemalak: Az adós-ságosinduló fiúk; házasságtörő, féltékenykedő férfiek; megbotlott feleségek; espadár nyárspolgárok és marquis-k; klastromból hazake-rült növendék-leányok annyi különböző helyzetben, színműben mind hasonlók egymáshoz. Mert ma csak a szituáció újsága kelt érdeket, a jellemzés irásához, élvezéséhez sem az írónok, sem a közön-ségnek nines türelme.

A „47-ik ezikk” Cora-ja azonban olyan mefigyelőre vall, ki a szenvedélyeket nem drámáiról kollégáitól, hanem az életből lesi el. Már aztán akár az örültek házában, a toloni gályarabok közt, a kreolok hazájában kerest-e az élet eseteit; de új jellem-typust adott, mely — ha a dikező is oly jeles volna — méltó lenne Phaedra, Orosman typusához; de így is epochális. Cora szenvedélyében az a tanulság, (s e tanulság eddig mások nem igen helygatták), hogy tettekre az agy túlságosszóttsága készíti, mely később valódi örületbe megy át s ez az érkeles ellen minden tá-madást kimentí

Nálunk egyáltalában nines s a külföldön is alig akad színész-nő, kit e lelki rajza annyira minden képesíténe, mint Prielle Cornéliát. Ha a festő bizonyos eszmégyát megvalósítására vállalkozik, azt a bírálatot hívja ki először is maga ellen; vonzotta-e érzelme tárgyához, az ebben rejll indulatok megértette-e, adott-e ezekhez a magától s az életétől? Ha aztán művével kész, akkor rámond-juk, hogy ez az ő műve, az ő sajátja; noha az eszmégyát mag-gát tün a történelemből, hagyományból, irodalomból merítette. S mégis az övé e mű. Csak a színésztől vitatjuk el, hogy saját művével lép előnk, az írónok tulajdonitjánk a diésőség. Pedig a színész többet ad a maga érzelmeiből tárgyához, mint a festő. Ha Belot, a dráma szerzője, látná, mivel és mennyivel gazdagítja Prielle a themát, mely Cora jellemében van, bizonyára úgy tenne, mint a nagy Voltaire, ki Gaussin kisasszonyok azt mondta, hogy: „Zairit én irtam, de öné az, mert ön tette széppé! . . .”

Cora excentrikus alak, vérszomjas, akár egy szultána, de a mai társadalomba van illesztve. Ezért volt rá hivata a mi nagy szalon-színésznőnk, hogy megteremtse.

Az érdelem minden időben meg volt és meg is lesz, de a mai kor embere jobban uralkodik magán, mint a hajdanoké. Ne-velés, társadalom arra utálják az embert, hogy ne csak magát ki-mélje, hanem másokat is.

Ez a különbség a modern s az antik tragikai pathos közt. Ma is csak úgy képes az ember végtelme, mint hajdanta, de az illem és udvariasság sokszor elfojtja, vagy hazugságra készíti érzelmeiket.

Prielle Cornélia ép úgy győzi a végtelmeit érzelmelemmel, mint a hogy ezt az azok közti átmenetek művészi határozatlanságának és színészességének jellemzéséhez.

Midőn a törvényszék előtt panaszot emel, hogy kedvese, Du Hamal György, állkapását leverte s így örök életére el van rútyva, romboló bosszú tüzében forognak szemei és tehetetlen idegesség-gel, alig félkezebe dűbét, mondja e pár szót: „Nem tudják önök, mi az, egész életemre rútnak maradnom”. De ennyi is az egész, még csak a kezét sem jértatja; nem tesz vad mozdulatokat, szó-nokoló gesztusokat. Mert Cora tudja, hogy törvényteremben van. Györgyöt gályarabságra ítélik. Midőn nyolcz év múlva véletlenül megjelen Cora szalonjában, mindketten megütözköznek. A közellevők miatt, Cora csak ezt súghatja György felébe, azon úrnyal azt mintha elmenne mellette: „Beszédem kell veled . . . kell!” Va-lóban észre tudja művésznőnk vétetni azt, hogy elmenetele György mellett csak ürügy.

Az egész mimika egy helyben, maradvá egy észrevehetetlen odahajlásból áll, mintha látszólag trófiásan sugna Györgynek vala-mit. Sebese s halkán mondja közlését csak az utolsó „kell”-nyomja meg oly ellenmondást nem tűrő, parancsoló éllel, hogy sem György sem mi nezők, nem felejtethük el. Csak ő felelti el, mert nyomban e szó után, mosolyogva fordul egy másik egyénhez. Természetesen találjuk, hogy György szépen megvárja Corát egy kerti padon. Természetes és művészi az, hogy hogyan szőlítja meg. Ő a bűnös s a legnagyobb bűnös is habozva ingerli áldozatát. Eszrevétlenül lép háta mögé, de meggondolja magát, a túlsó oldalra kerül s onnét szünet után esendes elfogultsággal kezd beszélni. A ki e jelenetet látja, azt kell mondania: „Ilyen bizonyta-lan az élet, midőn nagy érzelmeik köszülnek ösz-szöntközni; így ki-vánom, hogy a művészet valószínűleg tegye! . . . Gályarabságra került miattam!” — mondja aztán és elbeszéli, hogy midőn Ame-rikában együtt éltek, Cora mulatt rabszolgájóit megkörbésolta s György kérélete, ne tegye holott legheylesebben lett volna, ha „ki kellett volna a nőt körmeim közl ragadnia s engem megkör-bésolnia! . . . Az egész hosszú, forrongó tartalma beszéd alatt Prielle Cornelia csak a megjélt 4—5 szót emeli ki különösebben. De azt a két szót, hogy: „Gályarabságra került” bár röviden, de borzasztó élelettel megja.

„Ragadnia s engem körbésolnia!” — — — Mint midőn a tigris martálka után kap s nem foghatja el, oly mohó szájrán-gással és rohamos hangsúllyal mondja e szavakat, melyekből ki-értett az a fájdalom is, hogy bosszujának, mely Györgyöt gálya-rábbá tette, még sincs haszna. „A förfiu, ki könyörgött, midőn parancsolnia kellett volna, élvezte fölöttem tekintélyét,” mondja tovább megvetésben, melyben ismét a fájdalom jellemző. De mindez idő alatt mozdulatlanul áll. Miért kell ezt fölemlitenünk? Mert ebben tünik, ki mennyire modern alakban jellemzi Prielle C. a szenvedélyt.

(Vége köv.)

